we wniosku, że może przedstawić w terminie 10 dni okoliczności określone w art. 34 ust. 2 z poparciem ich odpowiednimi dowodami.

2. W przypadku, gdy lekarz nie odpowie w terminie na zawiadomienie lub przedstawi okoliczności nie uzasadniające konieczności jego pozostawania w dotychczasowym miejscu zamieszkania lub wykonywania praktyki, Minister Zdrowia wydaje lekarzowi nakaz podjęcia pracy określonej we wniosku.

§ 6. Nakaz w szczególności określa:

1) zakład, stanowisko i liczbę godzin pracy w wymiarze dziennym,
2) termin podjęcia pracy,
3) czas trwania obowiązku wynikającego z nakazu,
4) władzę bądź organ obowiązany do zawarcia z lekarzem umowy o pracę,
5) mieszkanie, które lekarz może objąć, z podaniem jego adresu i liczby izb.

§ 7. O wydaniu nakazu Minister Zdrowia powiadamia władzę bądź organ, który wystąpił z wnioskiem, oraz zakład lub instytucję zatrudniającą dotychczas lekarza.

§ 8. Jeżeli lekarz nie zgłosił się do pracy w terminie określonym w nakazie, władza bądź organ obowiązany jest powiadomić o tym prezydium wojewódzkiej rady narodowej w ciągu tygodnia od upływu tego terminu.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do lekarzy - dentystów, farmaceutów, pielęgniarek (pielęgniarzy), położnych oraz techników i uprawnionych techników dentystycznych.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

373

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 sierpnia 1950 r.

w sprawie wystąpienia Polski ze Światowej Organizacji Zdrowia.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że dnia 15 sierpnia 1950 r. Polska zgłosiła Dyrektorowi Generalnemu Światowej Organizacji Zdrowia swoje wystąpienie z powyższej Organizacji, powstałej na podstawie Konstytucji z dnia 22 lipca 1946 r. (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 61, poz. 477 i 478).

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *St. Skrzeszewski*

374

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 sierpnia 1950 r.

o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 350) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 53, poz. 302 i z 1946 r. Nr 23, poz. 149) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu, i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Prezes Rady Ministrów: w z. *H. Chełchowski*

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 sierpnia 1950 r. (poz. 374).

DEKRET

z dnia 16 listopada 1945 r.

o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym.

Art. 1. Do rozpoznawania spraw o przestępstwa, godzące w interesy życia gospodarczego lub społecznego Państwa, a zwłaszcza o przywłaszczenie mienia społecznego, korupcję, łapownictwo, spekulację i powodowanie paniki w celu szkodzenia interesom mas pracujących— powołuje się Komisję Specjalną do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym, zwaną w dalszym ciągu niniejszego dekretu „Komisją Specjalną".

Art. 2. (1) Komisja Specjalna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i członków.

(2) Przewodniczącego Komisji Specjalnej, jego zastępcę i członków mianuje i odwołuje Rada Państwa.

Art. 3. Przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych oraz prezydiach rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi działają delegatury Komisji Specjalnej.

Art. 4. Delegatury Komisji Specjalnej składają się z przewodniczącego i członków, mianowanych i odwoływanych za zgodą Przewodniczącego Komisji Specjalnej przez prezydia wojewódzkich rad narodowych, a w m. st. Warszawie i m. Łodzi — przez prezydia rad narodowych tych miast.

Art. 5. (1) Komisja Specjalna i delegatury Komisji Specjalnej orzekają na wniosek prokuratora.

(2) Komisja Specjalna i delegatury Komisji Specjalnej orzekają w składzie trzech członków.

Art. 6. Komisja Specjalna lub delegatury Komisji Specjalnej orzekają na wniosek prokuratora również w tych przypadkach, jeżeli działanie sprawcy pozostaje w związku ze wstrętem do pracy albo stwarza niebezpieczeństwo popełnienia nadużyć lub dopuszczania się szkodnictwa gospodarczego.

Art. 7. (1) Komisja Specjalna i delegatury Komisji Specjalnej mogą orzec:

a) umieszczenie sprawcy w obozie pracy na okres nie przekraczający lat dwóch i wymierzyć grzywnę do 5.000.000 zł lub jedną z tych kar,

b) przepadek towarów, których przestępstwo dotyczy, urządzeń przedsiębiorstwa stanowiących własność sprawcy, przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, a stanowiących własność sprawcy, lub narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa,

c) zamknięcie przedsiębiorstwa, pozbawienie uprawnień handlowych i przemysłowych oraz prawa do zajmowania lokalu użytkowego,

d) zakaz pobytu sprawcy w województwie jego dotychczasowego miejsca zamieszkania na okres do lat pięciu.

(2) Orzekając grzywnę, Komisja Specjalna lub delegatury Komisji Specjalnej mogą według swego uznania zamienić karę grzywny w razie jej nieściągalności na obóz pracy na okres nie przekraczający lat dwóch, niezależnie od orzeczonego już skierowania sprawcy do obozu pracy.

(3) Kto narusza zakaz pobytu, orzeczony w myśl ust. (1) lit. d), może być przez Komisję Specjalną lub delegaturę Komisji Specjalnej skierowany do obozu pracy na okres do lat dwóch.

Art. 8. W razie wydania orzeczenia, nakazującego umieszczenie w obozie pracy, Komisja Specjalna lub delegatura Komisji Specjalnej może zaliczyć na poczet okresu pozbawienia wolności całkowicie lub częściowo okres tymczasowego aresztowania.

Art. 9. Postępowanie, dotyczące skierowania sprawcy do obozu pracy, toczy się bez udziału obrońcy.

Art. 10. Wykonanie orzeczeń Komisji Specjalnej i delegatur Komisji Specjalnej zarządza prokurator.

Art. 11. (1) Orzeczenia Komisji Specjalnej lub delegatur Komisji Specjalnej są ostateczne; od orzeczeń tych nie służy środek prawny.

(2) Komisja Specjalna może w trybie nadzoru zmienić orzeczenie, wydane przez delegaturę Komisji Specjalnej oraz zastrzec do swego wyłącznego rozpoznania niektóre rodzaje spraw lub orzekanie o umieszczeniu sprawcy w obozie pracy.

(3) Na wniosek Generalnego Prokuratora Rzeczypospolitej Komisja Specjalna w rozszerzonym składzie, wyznaczonym przez Przewodniczącego Komisji Specjalnej, może w trybie nadzoru zmienić orzeczenie Komisji Specjalnej, wydane na podstawie art. 5 ust. (2).

(4) Generalny Prokurator Rzeczypospolitej może zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego o wykonaniu kary zarządzić przedterminowe zwolnienie osoby, osadzonej w obozie pracy, udzielić przerwy w odbywaniu kary lub też w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Specjalnej odroczyć jej wykonanie. Przedterminowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przez osobę osadzoną w obozie pracy co najmniej jednej trzeciej części orzeczonego okresu.

Art. 12. (1) Budżet Komisji Specjalnej objęty jest budżetem Rady Państwa.

(2) Wewnętrzną organizację, sposób urzędowania oraz tryb postępowania Komisji Specjalnej, w szczególności w zakresie przepisów w przedmiocie podejmowania postanowień Komisji Specjalnej, ustali Rada Państwa.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego — każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Adres Redakcji i Administracji: Warszawa, ul. Leszno 53/55.

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl. w Warszawie, ul. Nowowiejska 6.

40000 (6) **Cena 48 zł.**